

Давно це сталося. Напевно, ще й людей не було тоді на Землі. Жили в лісі дерева, трави, кущі. Щороку вони народжували діточок — насіння, плоди. Падали діточки поряд із батьками, там і проростали. Через декілька років тісно стало в лісі. Рослини-мами, рослини-дітки, рослини-онуки... Не вистачало всім місця в землі, тепла і світла. А поряд із лісом була лука — світла, простора. Почали рослини думати, як їм своїх діток на луку переселити. Але ж немає у плодів і насіння ніжок, не перебіжать вони на луку. Сумують рослини, а вітер їхні гілки гойдає і слухає...

Слухав-слухав і запропонував: “Ви свої насінини і плоди легшими народжуйте. І причепіть до них крильця, тоді я зможу вам допомогти!”.

Почули цю розмову тварини і теж не залишилися осторонь. Сорока заскрекотала, застрибала, крильцями замахала і понесла по всьому лісу звістку: “Увага! Увага! Рослинам необхідна допомога!”

Вискочила з дупла білочка:

— Допоможемо.

Висунула з нори свій носик мишка:

— Обов’язково допоможемо! Пі-пі-пі...

Навіть дуже заклопотаний жук почув заклик і задзижчав:

— Допомож-жу, допомож-жу-жу-жу-жу...

І звірята, і птахи, і комахи зголосилися переносити зернята на луку. Дізнавшись про це, деякі рослини аж луснули від радості й самотійно порозкидали навсібіч своїх діточок.

На луці виріс гарний ліс. Багато рослин відтоді кидають своїх діточок на вітер, а той розносить їх повсюди.

Узимку жене по снігу, як човники з вітрилом, насіння ялинки. На кілька кілометрів “відпливають” вони від мам-дерева. Дрібні легкі плоди з двома крильцями летять за вітром від матінки-берези на 2 кілометри. Плоди клена дещо важчі, і вітер може перенести їх тільки на 90 метрів, а “дітки” в’яза ще менші — їх вітер розносить на 20 метрів.

Невтомно працює вітер, допомагають йому тварини і навіть люди часом. Розселяються по світу насінинки, даючи початок новому життю. Радіють рослини...